

financiële belang heeft kosten te dragen zal krijgen. Wat onze eigen kosten betreft men natuurlijk, de daarvoor aansluiting is, enige notarieën kunnen worden bevestigd, maar t.n.v. de liquidatie van de aan de winnende partij te betalen kosten heeft de E.R. met het financiële belang der zaak weinig of geen rekening : dan een winnende verzoeker wordt als regel f. 450.-- of f. 500.-- als salaris (+ f. 22.50 voor verschotten) toegekend, waarbij dan nog komen f.45.-- salaris + kosten grasse.

Handwritten notes:
 2 fl. / 81.-
 71
 87.32
 1257
 185.00

mij uit het dossier niet. Juridisch niet beslissend (ofskoon voor de stemming in een eventuele procedure wil ongunstig) schijnt mij, dat — hetgeen uit het dossier, en met name uit den brief van B. en F. aan Gedeputeerde Staten d.d. 15 Feb. 1951, ook blijkt — de hier bedoelde (door dispensatie te korteren) punten in feite niet den grond voor de weigering d.d. 25 Nov. 1949 hebben gevormd.

Te dien aanzien schijnt in casu geen dubium mogelijk : de om-

In die zin ik goed zie, wordt — in de huidige opvatting van den Hogen Raad — het karakter van een vormis niteluitens bepaald door dezelfde dictum, niet dus (mede) door dezelfde overwegingen.

Ter verstand van zake diene...

Advocatentaal, vroeger en nu

De stukken gaan hierbij retour; amicus verneem ik daarvan de goede ontvangst. Ter vergemakkelijking van de contact met cliënte sluit ik ook een doorklag van dit advies hierbij in.
 Mijn kosten belopen (incl. verschotten en o.r.) f. 177,30.
 Hoogachtend,
 De dr. dr.

Handwritten notes:
 bl. 111.
 150 -
 144
 151 44
 6 86
 157 250

In de veronderstelling, dat in het gedeclareerde verschotbedrag ook eenothelasting is begrepen (waarop het bedrag ook wel wijst), zal ook het bedrag der verschotten moeten worden gereduceerd. Maar de eenothelasting vóór 1 Januari 1951 3% en sindsdien 4% bedraagt schijnt mij een reductie van f. 70.-- de juiste.

Men kan zeer wel een verschotingsrecht hebben zonder dat de wet bepaaldelijk een geheimhoudingsplicht oplegt. Typisch voorbeeld daarvan is de advocaat, ontrent wiens geheimhoudingsplicht de wet niets voorschrijft en de door hem of te leggen oed ook niets inhoudt (zie thans de Advocatenwet van 23 Juni 1952 Stbl. 1952 no. 365 art. 3), maar die — geefme consensu — bij nitotek (naast arts, geneeskundige en notaris) een beroepsgeheim of verschotingsrecht heeft.

Het is een procespartij indero gewone verhoeden aan zijn verandering (of verweer) onderling clocherende stellingen, resp. primair en subsidair, ten grondslag te leggen. En diensorevenkomstig brengt niet reeds de enkele oostandigheid, dat een later oeteld feitenduplex in nitijd in wet het onvankelijk gesticid, een verhoeden verandering van (het onderwerp van) den eis mee.

Maarrede van ook de bedoeling van de bijzonder verjering van art. 2018 B.W. — menselijke aardrijde het beschermen van den debiteur tegen een ruime accumulatie van een groot aantal termijnen van een periodieke schuld (of het "exponé des motifs" van Sigot-Frémont ed art. 2077 Ge), oostersijde het demperen van den schulddeur tot een bijzonder activiteit (vgl. Wegers onder H.R. 1938 bevangensend) — worden miskend.

Maar de verjering dient ter bescherming van den debiteur, kan het toe deze niet miskenen op de eventuele verplichtingen van den crediteur, maar alleen op de verplichtingen van den debiteur, dus op de beroegdheden van den crediteur. Verplicht tot periodieke inverde-

Geachte Confrère,

Zekerlijk verwachtte ik dat ook U stukken zoudt fourneren op 16 dezer, hetgeen vanzelf niet het geval.

Mogelijk dacht U nog aan een uitlating zijnerzijds, die aledan quadruplië resp. triplië zou moeten heten, maar ik voel er nietzo voor. Voor men het weet volgen hexaplië, heptamerone en octopus en de Rechtbank daaronder naar knarsetanden. Ik zie gewoon af.

Ook kan U de nobels gedachte zijn aangevlogen, dat de zaak op den duur natura ipsa zou worden geëlecht. Maar mijn tot evangelie versterde ervaring zegt: de nuttigen nochtans worden opgeroepen voor hun tijd; zij die/zasien, laat staan maaien, jubelen ver boven hunne jaren.

De wachtkamer is derhalve ook niet de oplossing.

Daaron zou ik gaarne ter rolle van 23 Maart s.s. ook Uw stukken ter rolle zien. Wij zullen t.z.t. vast een compartie beleven en het gehoest der bejaarden ver onachtsamen.

Hoogachtend,
Uw dw. bfr.:

Geachte Confrère,

Bijgesloten zend ik U de partij-exemplaren van de op 15 dezer te nemen conclusie. Ik achtte het niet verantwoord langer te wachten in het conflict tussen opa en opee. Overlijden lite pendente is voor de procureurs een nare zaak. Ja, en dan betreft het nog cliënten en niet "our goodselves". Hier komt vast nog wat van.

Mij verwondert tenslotte Uw hoofdvordering. De cliënt die te mijnent de woorden tafel en bed koestert, ligt na zinneloos looosnoeming op straat. Nochtans heeft de deken nimmer hoeven ingrijpen.

U handelt anders, maar ook euvelmoed is moed. Wel zou ik graag wat spoedig reactie zien in verband met de wederzijdse sterfkansen en mijn persoonlijke hekel aan gerucht in het bejaardenhuis.

Hoogachtend,
Uw dw. bfr.:

Bijlage

Mitlen het geval van art. 166 lid 1 N.V. wordt art. 163 B.V. niet in geldigheid van de handeling omgezet. Hetgeen de "bijzondere van haren van in de rijk" (d.w.z. alene bijzondere bij rechtshandeling) of "bijzondere onderhandelings" (voornamelijk bij leed, bijv. wanneer een vrouw in tegenwoordigheid van haar man iets in een winkel koopt, maar hier is de man bij de koop zelf en bij de daarmee voortgezette besprekingen niet tegenwoordig, zeesst en kan alleen zijn beslissend met het feit van afsluitingen en daarmee prijzen worden samengesteld; het gaat, want n.l. te ver het maaien

Voorts dient, naar het mij bekend is, in de handeling te worden met een en ander van het concept gereviseerd te worden; zie ik het goed, dan zal ik in de handeling Y (voornamelijk dan ook, waar gereviseerd moet worden begrip en z.s.) en Y ("aangezien gedaagden wisten, althans behoorden te weten") in de handeling het onderwerp, zodat deze kunnen niet lopen; ook op diverse andere plaatsen schijnt het, met een verbetering, aangebracht te kunnen worden.

Ik mag u mededelen dat mijn leedsweten in deze zaak slechts tot berusting leidde. De stukken gaan hierbij retour; gaarne verzeken ik daarvan de goede ontvangst. De kosten van dit advies bedragen f. 126.--.

Standa GEMOED,
t.z.t.

W.B. bijz.	W.A.T.A.R.I.A. f. 120.--
(Dinsdag en donsdag aan dit advies).	verreacht = 1.16
	f. 121.16
	4% O.D. = 4.84
	f. 126.--

MR. H. DOELEMAN, DEKEN VAN DE AMSTERDAMSE ORDE

‘Ik ben rechten gaan studeren omdat ik iets wilde doen aan de problemen van gewone mensen. Nooit gedacht aan geld verdienen. Ik heb mij ook nooit afgevraagd of ik wel een baan zou krijgen.’

Herman Doeleman - in de jaren zeventig begonnen als sociaal advocaat - heeft zelfs meer dan één baan gekregen. Hij is tegenwoordig deken van de Amsterdamse Orde van advocaten, partner bij Höcker, Rueb & Doeleman, raadsheer-plaatsvervanger en arbiter.

Zittend in één van zijn kantoren die beide uitkijken op het Amsterdamse Vondelpark, stelt hij vast dat hij ‘meer een Beobachter’ is geworden. ‘Ik heb eelt op mijn ziel gekregen, ben sadder and wiser geworden. Ik denk nog vaak: wat een waanzinnige wereld is dit. Maar ja, wat kun je?’ Het werk als deken van de Orde slokt het grootste deel van zijn tijd op. Het bestaat onder andere uit klachten behandelen (ca. 600 per jaar), bemiddelingsgesprekken voeren en dekenbezwaren verdedigen bij de Raad van discipline. ‘Ik zie nu vooral de zwarte kant van mijn vak. Er zitten zwakke broeders bij. En boeven. Mijn benadering is in principe empathisch. Maar voorbij een bepaalde grens ben ik niet mild meer. Als iemand toegeeft dat hij voor een cliënt geld heeft doorgesluist om de belasting te ontduiken, heb ik geen medelijden.’

In zijn vrije tijd staat Doeleman op de tennisbaan in het Vondelpark. De woensdagmiddag reserveert hij al jaren voor zijn kinderen, nu acht en tien jaar.

Over zijn eigen jeugd vertelt Doeleman: ‘Ik ben geboren als vijfde kind in een gezin met zeven kinderen in Zeeland. Mijn vader was huisarts. Net als mijn moeder kwam hij uit een familie die al generaties lang atheïst is. Zijn credo luidde: “mijn ongeloof stemt in zoverre overeen met het geloof van anderen, dat ik het mijne beschouw als het enige ware”. Die traditie had als voordeel dat ik mij niet tegen een geloof heb hoeven afzetten. Tegen het liberale gedachtengoed van mijn ouders heb ik mij wel afgezet. Als student was ik links en sociaal actief. Bij de “Sektie Psiegies” van de organisatie “Release” hielp ik psychisch gestoorden. Goed bedoeld, maar het sloeg nergens op. Ik had daar helemaal geen opleiding voor. Eenmaal advocaat heb ik in 1974 met Leo

'Zonder boeken z

Spigt en anderen het Advokatenkollektief opgericht. Wij liepen daar in spijkerbroek rond in een zelf getimmerd kantoor. Mijn vader begreep niet waarom ik niet bij een net kantoor ging werken. Wij kwamen uit gegoede milieus, maar we vonden dat anderen het ook goed moesten hebben.’

‘Tegenwoordig is mijn maatschappelijke bevoegenheid meer een “cri de coeur” dan iets waarin ik werkzaam ben. Als ik lees over zevenjarigen die in een mijn moeten werken, krimpt mijn hart. Maar dan realiseer ik mij dat ik er niets aan kan doen en vervaagt het weer. De enige collega die trouw is gebleven aan de idealen van het Kollektief, is Sietske Land. Leo Spigt werd algemeen deken en is partner in een commerciële praktijk, Jan Westhoff werd kantonrechter, Janne de Rooij vice-president, Marian Wigleven en Tom Hoogenboom raadsheer, Dolf Rueb advocaat en docent aan de universiteit en Ineke de Graaf werd hoofd opleidingen van de Orde.’

‘Na het zoveelste kort geding omdat iemand zijn huur niet had betaald, had ik de sociale advocatuur wel gezien. Ik had het zes jaar gedaan. Toevallig kwam een vertaler op mijn pad, die vond dat zijn vertaling van het boek Ayesha van Sir Henry Rider

Haggard was verminkt door uitgever Meulenhoff. Ik sloot mij een paar dagen op in de bibliotheek en won de zaak: het boek werd uit de handel gehaald. Vanaf dat moment ben ik mij gaan verdiepen in auteursrecht en vrijheid van meningsuiting, een heel dynamisch terrein van het recht. Ik heb aan beide kanten geopereerd: vóór vrijheid van meningsuiting voor o.a. de Nederlandse Vereniging van Journalisten, en voor inperking ervan in zaken als die van Louis van Gasteren, die zich beschadigd voelde door publicaties in Het Parool.'

'Recht met een hoofdletter bestaat niet. Maar persoonlijk vind ik wel dat er een zo groot mogelijke vrijheid van meningsuiting moet zijn. Ik houd niet van de onbehouden stijl van Jan Mulder en ook niet van Youp van 't Hek, maar Godzijdank schrijven en zeggen ze wat ze willen. Aan krenken zit natuurlijk een grens. Maar als de voorzitter van een speeltuin de "Raspoetin van het speeltuinwezen" wordt genoemd, denk ik: waar maken we ons druk om? In mijn studententijd hingen er spotprenten op de ramen van Hans Wiegel die tegen de arbeiders riep: "Is gehakt soms niet goed genoeg voor jullie?" Dat kun je toch geen "demoniseren" noemen? Het grappige is trouwens dat ik tegenwoordig in Wiegel's vroegere huis woon.'

'Ik heb nooit geloofd dat ik de maatschappij kon hervormen. Ik vond wel dat ik mijn kennis moest inzetten voor mensen die daar behoefte aan hadden. Dat vind ik nog steeds. Zo nu en dan moet je een periode besteden aan het algemeen belang. Zo ben ik opgevoed. Mijn vader zette zich in voor de artsenuitvoering KNMG, ik doe dat voor de Orde. Mijn moeder zei laatst nog: "jij

hoe je op jezelf wordt teruggeworpen. Het menselijk tekort fascineert mij. Toen ik het uit had, was ik echt even stil. Zonder boeken zou ik mijn leven erg schraal vinden.'

'We leven in een materialistische tijd. Men wil geld, geld, geld. De generalisten in de advocatuur verdwijnen omdat je als "repeat player" meer omzet draait. Mijn ideaal is dat van de "homo universalis". Je hoeft niet alles te doen, maar je moet bredere verbanden zien om af en toe de vraag te kunnen stellen waar het nu eigenlijk om gaat. Advocaten specialiseren zich tegenwoordig wel erg vroeg. Wat heb je nou nog met het recht te maken als je de hele dag bezig bent met financial lease contracten?

'Ik denk dat die verregaande specialisatie zich op den duur gaat wreken'

Stagiaires bij grote kantoren zien soms maar vijf keer een rechtzaal van binnen. Dat vind ik zorgelijk. Er bestaat een zeker *dédain* voor advocaten die procederen. Maar je kunt alleen goed adviseren als je ook weet hoe je moet procederen: het leert je het verschil tussen gelijk hebben en gelijk krijgen. Ik denk dat die verregaande specialisatie zich op den duur gaat wreken. De cohesie binnen kantoren verdwijnt. Het worden productiebedrijfjes, geldmachines. Het lijkt mij trouwens vreselijk saai om elke dag hetzelfde te doen.'

ou ik mijn leven erg schraal vinden'

'Wat heb je nou nog met het recht te maken als je de hele dag bezig bent met financial lease contracten?'

doet precies hetzelfde als je vader".'

'De bevoegenheid van de huidige generatie jonge advocaten valt mij tegen. Als ik aan toetreders tot de balie de vraag stel: "wat is wezenlijk voor u?", is het antwoord meestal: uitgaan en lekker eten. Of reizen maken, maar dan wel aan het strand in Vietnam. Bij veel jonge advocaten is het historisch besef ver te zoeken. Een medewerker van mijn kantoor situeerde de moord op Willem van Oranje zelfs in de 19e eeuw. Was mij destijds gevraagd wat "wezenlijk" is, dan was ik begonnen over poëzie, een bijzondere roman of over Die Kunst der Fuge van Bach. Dingen die niet met het slijk der aarde te maken hebben. Ik heb net de laatste roman gelezen van de Deense schrijver Gröndahl, Indian Summer, over de onmogelijkheid van menselijke relaties, liefde en jaloezie en

'Door de specialisatie in de advocatuur is de beroepsgroep diverser geworden. Letselschade-advocaten willen nu bijvoorbeeld werken op no cure no pay-basis, terwijl de Orde dat verbiedt. Toch denk ik dat advocaten nog altijd voldoende raakvlakken hebben. Om te zeggen dat de advocatuur een "nobile officium" is, klinkt wat hoogdravend. Advocaten verdienen gewoon hun boterham, net als iedereen. Maar er is tóch iets dat ze bindt. Het verschil tussen advocaten en accountants gaat ook dieper dan alleen de kleur van hun pakken. Advocaten zijn intellectueler, meer bezig met de mensen en de wereld. Het beroep behelst een eigenaardige combinatie van betrokkenheid en afstandelijkheid: heel persoonlijk contact met cliënten hebben, je verdiepen in een onderwerp en dan toch weer afstand nemen. De toga depersonaliseert. Als ik een vlammend pleidooi wil schrijven, moet ik niet woedend zijn, maar kalmpjes analyseren hoe ik het gewenste effect bereik. Een advocaat moet gevoel overbrengen, er niet zelf door overmand raken. Wat dat betreft zijn wij net schrijvers.'

D. Hooghiemstra, freelance journalist